

Udførlig Beskrivelse
Om det forunderlige Hav-Dyr,

Som udi Junii Maaned indeværende Aar 1747 er fanget til Nor-
wich i Grævskabet Nordfolck udi Engelland, og er endnu levende.

Samme haver Hoved som en Buk, Kumpen som en stor Engelsk Hund med Haar paa,
Fodder som en Dyr, men lidet kortere, og ovedragne med en tyk Hud, ligesom Fodderne af en Aind. Dens
Storrelse er som en maadelig Hest. Den æder Fisk, og drikker salt Vand, og man haver Haab
om at beholde den en Tidlang levende.

Til større Behagelighed forestillet i en smuk Bise.

[Kbh. 1747?] Trykt: dette Aar.

V. box 38:1122

Melodie:
Nu hviler Mark og Enge.

1.

Seg vil med Mund og Tunge
Til HERRENS ÆRE siunge
Om noget Underligt:
Det eene skeer til ÆRE
Den store Gud og HERRE,
Som skaber og opholder sligt.

2.

Den Tiid hand skabte Jorden,
Blev alting sat i Orden
Allene ved hans Ord:
Hand og paa samme Maade
Endnu ved Magt og Raade
I sine Skabninger er stor.

3. Han

3.

Hand ey allene haver
Skabt det, vi af hans Gaver
For Dyen daglig seer:
Men Ting, som skiulte ere,
Vil hand og os frembære,
At vi oplyses meer og meer.

4.

Det nylig sig har hendet,
At hand til Lands har sendet
Hist udi Engelland,
Et Creatur, hvis Lige
Udi Naturens Rige
Er ikke seet af nogen Mand.

5.

Da det fra Havets Bolge
Til Landet maatte følge,
Saa saae man hvad det var:
Dets Hoved kand man sige,
En Buk saae gandske lige,
I det det Horn som Bukken bar.

6. Den

6.

Den største Part af Livet
Har sig til Synne givet,
En Fisk at være liig.
Nu skal jeg og asmale
Dets Rumppe og dets Hale,
Der som en Hund paa Haar var rig.

7.

Dog dette ey allene,
Man fire korte Bene,
Fast liig en Dre fandt,
Dog, vil man vide Sagen,
Saa var de overdragen
Med Hud, som Fodder af en And.

8.

Da man det havde fanget,
Saa har man og forlanget
Dets Kost at kiende ret:
Man Fisk det vilde give,
Dem satte det til Live,
Dg aad sig deraf tyk og mæt.

9. Man

9.

Man gav det og at drikke,
Salt Vand det vilde slikke,
Hvortil det vel var vandt;
Thi udi Soe og Havet
Ey andet er tillavet,
Hvorved dets Liv opholdes kand.

10.

Thi kand det sig begive,
At det endnu i Live
Kand blive nogen Stund,
At flere det kand agte,
Dg noyere betragte,
Dg giøre deres Mening kund.

11.

Heraf kand man da skue,
At vi endnu ey due,
At kiende fuldt og grandt,
Hvad udaf skiulte Sager
Naruren tit fremdrager,
Dg viser os paa hver en Kant.

12. Thi

12.

Thi lader os da prise
Vor Skaber, som vil vise,
Hvor stor hand er paa Magt.
Hand daglig Nyt kand giøre,
Og mange Ting fremføre,
Som vel fortiene vores Agt.

13.

Hand haver udi Havet
Et Rige sig tillavet,
Saavel, som her paa Land:
Vi ere alt for svage,
Fuldkommen at randsage,
Hvad hand har frembragt ved sin
Haand.

